Temps Pasqual - Pentecosta

Per Administrador el dg., 15/05/2016 - 09:00

Ac 2, 1-11
1Co 12,3b-7.12-13
Jn 20,19-23

Quan el gest i la paraula no diuen el mateix, fem més cas del primer que de la paraula. Així experimentem que, en la comunicació, ens creiem més el que es diu amb llenguatge no-verbal (la mirada, les mans, el gest...) que amb el llenguatge verbal (el concepte, la definició...).Avui que celebrem la Pentecosta, us proposo parar atenció, més que en el contingut, en els gestos que envolten la Paraula de Déu. Tan de bo això ens ajudi a entendre millor l'Esperit Sant que no deixa de trucar a la porta de casa.

Jesús entra i es posa al mig. Els deixebles són a casa, amb les portes tancades i amb por. Humanament no és possible accedir on són ells, però Jesús entra, més enllà del que es previsible i de les defenses humanes. Estar al mig és posar-se a l'abast de tots, de totes les mirades, trencant la por. Déu dóna una resposta valenta i convida a fer el mateix.

L'espai d'en mig, el que ocupa Jesús, es crea quan la comunitat es troba i es retroba: és el lloc privilegiat del Ressuscitat. Ho pot experimentar un o ho sentirà l'altre, però la vida nova en Crist es desenvolupa en els vincles entre nosaltres. Com diu Sant Pau als Filipencs: "tingueu entre vosaltres els mateixos sentiments de Crist" (Fl 2,5). No ho sento sols jo o l'altre, ho sentim entre nosaltres, quan Jesús és al mig. Posant-se al mig, es fan més entenedores les paraules de Crist "pau a vosaltres". Com si digués: "En mig de la vostra por, jo hi sóc. En el vincle que us fa seguir junts, jo hi sóc."

Després Jesús els ensenya les mans i el costat. Que Déu ens salva sols és creïble, si no obvia el nostre patiment i li dóna un sentit que sovint se'ns resisteix. El reconeixem Senyor de la nostra vida, quan ens fa entendre el que ens deixa perplexos, sense sentit i amb el cap cot. El ressuscitat sembla proposar-nos construir l'Església des de les ferides que cadascú porta pel combat. En la necessitat de ser guarit, de trobar resposta al dolor, ens obrim a aquell que en mig nostre es farà present. No es potser per això que hem començat la nostra celebració dient "Senyor, tingueu pietat!". Fer present la ferida deixa en entrar l'orgull que duiem de fora, de la vida, i era cuirassa que impedia l'encontre: "Crist, tingueu pietat!". El ressuscitat és el primer que mostra les seves ferides. Ens mostra que és ell mateix, crucificat i victoriós de la desfeta per l'amor que ens té. "Senyor tingueu pietat!".

I, de nou, les mateixes paraules: "la pau a vosaltres". Aquest cop hi percebem un matís diferent. Si la primera vegada posava nom a l'alegria en mig de la por, aquesta vegada ens parla de la serenitat en mig de l'eufòria en haver-lo retrobat. Això capacita els deixebles per rebre la missió: "jo us envio, com el Pare va fer amb mi". Les ferides, sorprenentment, ens capaciten.

Llavors alenà damunt d'ells. En el caos i la foscor, l'alè de Crist plana sobre els deixebles com al principi dels temps. D'aquesta manera, rebent l'Esperit Sant, el món entra en una nova creació on, els homes i dones, seran els que, en nom de Crist, es disposaran a un nou regnat de justícia i misericòrdia. I el nou alè contindrà la paraula que es gestava, fins que, al ser més forta que la mort, s'ha fet significativa per a tots. En efecte, aquella ventada de llengües de foc fa que els deixebles parlin en diversos llenguatges i tothom els senti parlar en la seva pròpia llengua.

"Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó."
Se'ns dóna avui -igual o més que aleshores- l'empenta per a crear un nou espai de Regne. Se'ns dóna també avui la responsabilitat de proclamar l'esperança de llibertat a aquell qui cerca redreçar les seves passes cap a Déu i el germà.

ETIQUETES
ESPERIT PERDÓ POR PAU FERIDES